

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku A.C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 listopada 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 czerwca 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w (...))
radcy prawnemu H.N., Kancelaria Radcy Prawnego "P." kwotę
240 zł (dwieście czterdzieści) powiększoną o stawkę podatku od
towarów i usług tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej w
postępowaniu przed Sądem Najwyższy.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 czerwca 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...), III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację A.C. od wyroku Sądu Okręgowego w Ś., Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 14 października 2015 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w W. w przedmiocie odmowy przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 9 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że Sąd pierwszej instancji przeprowadził właściwe

postępowanie dowodowe i na podstawie jego wyników prawidłowo ustalił stan faktyczny. Ustalenia te podzielił i przyjął jako własne. W szczególności dotyczyło to skutków urazu oka prawego, które - przy prawidłowym funkcjonowaniu oka lewego - uznał za niepowodujące niezdolności do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 i 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm. dalej „ustawa emerytalna”, w związku z art. 6 ust. 1 pkt 6 i 17 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1242 ze sprost., dalej „ustawa wypadkowa”).

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 6 oraz art. 17 ustawy wypadkowej oraz art. 12 i 13 ustawy emerytalnej przez uznanie, że „pomimo utraty wzroku i choroby drugiego oka nie zaistniały podstawy ustalenia niezdolności do pracy, przy jednoczesnym stwierdzeniu przeciwwskazań do pracy w zawodach, które wykonywał w chwili wypadku, podczas gdy jednooczość i poważna choroba drugiego oka nie rokuje odzyskanie sprawności organizmu do pracy nawet po przekwalifikowaniu”.

Zarzucił również naruszenie przepisów postępowania - art. 217 i 232 w związku z art. 391 k.p.c. i w konsekwencji pominięcie w postępowaniu apelacyjnym twierdzeń skarżącego o istotnym pogorszeniu się jego stanu zdrowia i niedokonanie ich oceny przez dopuszczenie z urzędu dowodów z opinii biegłych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na występowanie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni art. 5 k.p.c. w zakresie nieudzielenia stronie działającej bez profesjonalnego pełnomocnika pouczeń co do podejmowania przez niego czynności procesowych, podnosząc, że Sądy i organ rentowy powoływały się na niskie jego wykształcenie. Wskazał, że w szczególności wymaga wyjaśnienia, to „czy nie zachodzi nieważność postępowania od początku, tj. już przed organem rentowym, który w świetle § 34 Rozporządzenia Ministra Pracy (Dz.U. z 2011 r. Nr 237, poz. 1412 ze zm.), nakazującym organowi rentowemu rozpatrzenie wniosku o rentę według korzystniejszych zasad, o ile złożone dokumenty lub sytuacja wnioskodawcy na to pozwalają, a w jego sprawie

mógł ewentualnie ubiegać się o rentę szkoleniową celem nabycia innych kwalifikacji, jako że doznany uraz oka i poważna choroba drugiego oka wyłącza go z pracy w wielu dziedzinach życia. Utrzymywał, że zachodzi nieważność postępowania według art. 379 pkt 5 k.p.c. z powodu pozbawienia go możliwości obrony swych praw i ograniczenia prawa do sądu (art. 176 ust. 1 Konstytucji RP) przez pominięcie twierdzeń o ujawnionej poważnej chorobie drugiego oka, podczas gdy już wówczas był jednooczny. Niedanie mu więc możliwości domagania się wydania dodatkowej opinii i oceny biegłego lekarza, gdy nie rozumiał i nie był świadomy możliwości zgłoszenia takiego wniosku, stanowi naruszenie art. 382 k.p.c. Uzasadnia to - zdaniem skarżącego - potrzebę dalszego wyjaśnienia sprawy co do istoty, ewentualnie dopuszczenie niezbędnego dowodu z urzędu, czego nie dokonano z naruszeniem art. 217 § 2 w związku z art. 391 k.p.c., jako że ocena prawa do renty musi być rzetelna w sytuacji gdy wnioskodawca wykazywał swoją nieporadność w zgłaszaniu wniosków i zdobywaniu dowodów.

Pełnomocnik ubezpieczonego ustanowiony w sprawie przez Sąd wniósł o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący sformułował wniosek oparty na przyczynie kasacyjnej ujętej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., w związku z czym należy zwrócić uwagę, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się w znaczeniu jego rozstrzygnięcia dla rozwoju prawa lub jako precedensu dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu tego przepisu powinno zatem przybrać postać zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi art. 390 § 1 k.p.c., a więc odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do wątpliwości dotyczących

rozumienia określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do analizowanej instytucji prawnej.

Powołanie się na tę przyczynę kasacyjną nie może sprowadzać się do wątpliwości dotyczących prawidłowości rozstrzygnięcia indywidualnej sprawy ani do potrzeby wykładni i stosowania prawa w konkretnym stanie faktycznym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., III UK 90/08, LEX nr 707909 i III UK 91/08, LEX nr 707910, oraz z dnia 8 września 2008 r., III UK 52/08 i III UK 55/08, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wskazanych wymagań. Przedstawione w nim zagadnienie nie istnieje jako zagadnienie prawne lub źródło rozbieżności w orzecznictwie, w związku z czym nie wymaga rozstrzygnięcia przy rozpoznaniu skargi kasacyjnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 191/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 71). Co więcej, sposób ujęcia przyczyn wniesienia skargi obrazuje problem odnoszący się wyłącznie do ustaleń faktycznych i oceny dowodów, co - jak wynika z art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. - nie stanowi przedmiotu kontroli kasacyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu orzeczono na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w związku z § 4 ust. 1 i § 15 ust. 2 w związku z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1805).

as